

573 Dis. XV. Part. VI. de statu separ: ani: ratio: 574

quando amissura corpus, ergo habet ex se quod
sit permanens in statu separationis à corpore,
ille ergo status non est illi violentus, nec supra
natum, cùm ad illum sit ordinata.

Ex quibus tamen rationibus infertur tan-
tum quod in anima amissio corporis non sit illi
naturalis primariò, sed solum secundariò; ha-
bet enim primariò, quod informet corpus, sed
quia illud corpus est corruptibile & amissibile,
ideò habet ipsa anima rationalis propter suam
immortalitatem ut naturaliter perseveret post
amissionem corporis, vnde ille status animæ se-
parata est ipsi naturalis secundariò, & consecu-
tiuè.

*Verisimilis
est animam
separatam
resinere or-
dinem ad
corpus.*

An verò anima separata retineat semper
ordinem ad corpus. Scotus in 4. dis. 43. quaest. 3.
art. 3: existimat quod non: verisimilis tamen
est quod sic, non quidem in actu secundo, sed in
actu primo; quia cùm anima sit forma, habet
semper ordinem aliquem ad materiam, nec tam-
men ob id dicenda est violenter remanere à
corpore separata, nec imperfecta, & ratio est;
quia forma, quæ nullam perfectionem recipit ex
coniunctione cum materia, non dicitur esse vio-
lenter, nec imperfecta, dum est separata à ma-
teria; anima autem rationalis nullam recipit
perfectionem ex coniunctione cum materia,
ergo &c.

Appetit ergo anima separata appetitum quo-
dam innato reunionem corporis, non verò ap-
petitum elicito, qui appetitus ad voluntatem in
homine spectat; quia voluntas nihil appetit, nisi
in ratione cogniti, at intellectus cognoscit non
esse possibilem naturaliter reunionem corporis,
sed tantum supernaturaliter, ergo illam natura-
lem reunionem non appetit naturaliter volun-
tas ipsa anima separata. Vnde non mirum, si ani-
ma separata non possit reuniri suo corpori, cùm
talis reuatio sit impossibilis naturaliter.

*Num. 19.
Anima rat-
ionalis
habet vim
motricem
spiritalem.*

Resolutio secunda: Anima rationalis ha-
bit vim motricem spiritalem: Probatur primo:
quod in alio mouetur & per se potest; illud
moueri per se potest: sed anima rationalis mou-
etur in alio, & potest esse per se, ergo potest
moueri per se, igitur per potentiam motuum.
Secundo: si non habet potentiam motuum, hoc
prouenit eò quod sit spiritualis, sed ex eo quod
sit spiritualis non debet destitui illa vi motrice;
maiòr Durando conceditur: minor verò prob-
atur; quia Angeli, qui sunt entia spiritualia, ha-
bent vim motricem & mouentur per se, vt doc-
tent communiter Theologi in materia de An-
gelis, & in sacra scriptura dicuntur Angeli ascen-
dere, & descendere, quod indicat vim motri-
cem. *Tertio:* perfectissimum viuentis debet per
se moueri: sed anima rationalis perfectissime vi-
uit, ergo per se mouetur; nam per se moueris est
proprietas viuentis, nec debet per se denegari,
quod per se conceditur bruis. *Quarto:* ideò
Deus est immobilis; quia est immensus, ergo
quia Angeli non sunt immensi, sed finiti, de-
bent esse mobiles; si enim negatio sit causa ne-
gationis, affirmatio quoque erit causa affirmati-
onis, ideòq; si ex eo quod Deus est immensus,
sit immobilis, sequitur quod, quia Angeli non
sunt immensi, sint mobiles, cùm sint viuentes.

Obij. prim.

Obij. tamen pro Durando: Indivisiibile

non habet motum: sed anima rationalis est in-
divisiibile, ergo non habet motum: minor pa-
ter: maior probatur, quia motus de se est diu-
sibilis, ergo non potest subiectari in re indivisi-
bili.

Respondeo rem indivisiibilem non posse *resp.*
moueri per se motu continuo, benè tamen mo-
tu discreto, sicut docent communiter Theolo-
gi post D. Thomam Angelos moueri motu di-
scerto, & non continuo, dum mouentur per se,
dum verò mouentur per accidens, hoc est ratio-
ne alienius corporis mouentur motu continuo,
sed est sermo in praesenti de motu per se.

Obij. secundo: si haberemus potentiam *obj. secund.*
motricem spiritalem, illa nobis innotesceret,
dum anima est in corpore, scicè posset eleuare
suum corpus: deinde anima separata possent
redire scipis ad sua corpora.

Respondeo illam vim motricem impediti *resp.*
à corpore, ne nobis innotescat: Adde quod fe-
runt de Platone, & quibusdam alijs, quod per
maximam, & vehementem attentionem eorum
corpora è terra aliquantulum eleuarentur, quod
fiebat per illam vim motricem: Ad aliud dico
virtute diuinâ impediti animas, ne redeant ad
sua corpora; dici quoque potest à priuatione
ad habitum non dari eundem numero regres-
sum; aut quod ficeat à Deo anima creatur, & vi-
turi corpori à Deo, ita post separationem à cor-
pore non possit ipsi reuniri, nisi virtute diuinâ,
sed hoc tangit difficultatem de resurrectione, an
videlicet reproducatur corpore anima ipsi reunia-
tur se ipsa? sed de hac re in 4. sentent. ex professo
Theologi.

An verò illa potentia motrix sit facultas di-
stincta ab intellectu & voluntate: alij negant:
alij affirmant; sed quia hoc quæsumus concini-
dit cum eo, an scilicet potentia motrix Angeloi-
rum sit distincta ab eorum intellectu, & volun-
tate: ideò coniodiūs, dum in Theologia de An-
gelis erit sermo, discutetur, huiusmodi enim po-
tentia spiritalis animam separatam respicientes
à Physici inquisitionibus deuant.

Inquiremus tamen hic, an quando anima
egreditur à corpore, per illam potentiam mor-
talem properat ad locum sibi destinatum, an eo
modo, quo Augustinus Nyphus de immortalitate
anima cap. 74. vult animam deferri ad locum si-
bi destinatum impetu quodam similitudinis ab
que confilio, & aduenturia? si enim anima sit
in gratia; cùm gratia habeat similitudinem cum
gloria, ideò anima statim attrahitur à gloria: si
verò sit in peccato mortali, attrahitur à loco in-
fecto peccatis, id est ab inferno non secus, ac
ferrum attrahitur à magnete: Ad purgatorium
verò attrahitur à poena: quia debetur adhuc
poena, & ille locus est locus poenæ.

Diuinus tamen Bonaventura in quarto vult
piorum animas deduci ad Coelum per Angelum
cuiusmodi, & impiorum animas ab Angelis ma-
lis ad infernum.

Ex ultimo tamen verius animas scipis de-
ferri ad locum sibi destinatum; quia cùm ha-
beant, vt vivum est, potentiam motricem, illæ
debent vti illo tempore, non nego tamen, quin
Angelus custos comitetur animam, festinante
ad

*Num. 19.
Quomodo
depravata
anima resa-
rita ad suum
locum pro-
prium?*